

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 455/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť H. U., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Jaškom, Falešníka 10, Prievidza, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo H. U. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietáhov.

3. H. U. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (tisícpästo eur), ktoré je Okresný súd Prievidza p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Prievidza je p o v i n n ý uhradiť H. U. trovy konania v sume 284,08 € (dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Jaška, Falešníka 10, Prievidza.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 455/2014-8 z 24. júla 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť H. U. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 1030/14 doručeným ústavnému súdu 25. augusta 2014, v ktorom ku skutkovej a právnej zložitosti sporu uviedol:

«... Z obsahu sťažnosti nie je presne zrejmé, v ktorých skutočnostiach sťažovateľ vidí priet'ahy v uvedenom súdnom konaní, keďže vo svojej sťažnosti opisuje obsah svojho návrhu zo dňa 7.7.2008, obsah rozhodnutia Okresného súdu Prievidza zo dňa 11.1.2011 a obsah rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.7.2011. Následne stroho udáva, že využil všetky právne prostriedky na ochranu svojho základného práva, nakoľko 19.12.2012 Okresný súd Prievidza žiadal o vytýčenie pojednávania. Javí sa, že sťažovateľ priet'ahy

v uvedenom súdnom konaní vidí len v období po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.7.2011...

Okresný súd Prievidza od podania návrhu až do zrušenia rozsudku, ktorým bolo vyhovené návrhu sťažovateľa, a vrátenia spisu z odvolacieho súdu konal vo veci sťažovateľa bez prieťahov, keďže jednotlivé úkony súdu na seba bezprostredne nadväzovali. Dĺžka konania zodpovedala právnej náročnosti veci, rozsiahlemu dokazovaniu, ktoré prebiehalo i na návrhy účastníkov, ktoré boli podané až po podaní návrhu a podaní vyjadrenia k návrhu. K predĺženiu konania prispeli i viaceré odročenia pojednávania z dôvodov prevažne na strane odporcov. V žiadnom prípade však nemožno dospieť k záveru, že by v tomto štádiu konania súd postupoval s prieťahmi...

Z hľadiska sťažnosti sťažovateľa je však podstatné zistenie toho, že v dôsledku jeho žiadostí došlo vo veci k odročeniu až dvoch pojednávania dňa 27.6.2012 a dňa 9.4.2013, pričom s ohľadom na toto, že týmto pojednávania nepredchádzali ďalšie návrhy na dokazovania, sa možno dôvodne domnievať, že by na týchto pojednávaniach bolo rozhodnuté vo veci samej. Takýto postup súdu bol však znemožnený odročením pojednávania z dôvodov na strane sťažovateľa. Preto treba dospieť k záveru, že až do mája 2013 vo veci nedochádzalo k zbytočným prieťahom zo strany súdu.

Čo sa týka prieťahov po mesiaci máj 2013, treba uviesť, že sťažovateľ, hoc i právne zastúpený, v tomto období nevyužil dostupné prostriedky nápravy, nežiadal potom, ako na jeho žiadosť bolo odročené pojednávanie, o vytýčenie pojednávania a vôbec nevyžil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu. Preto ani nie je pravdivé tvrdenie o tom, že by pred podaním sťažnosti, ako uvádza „využil všetky právne prostriedky na ochranu jeho základného práva.“ K tomu treba uviesť, že práve takéto prostriedky, zásah predsedu súdu na základe sťažnosti účastníka konania tak, ako tomu je v desiatkach iných prípadov, bol spôsobilý viesť k odstráneniu prieťahov v uvedenom súdnom konaní, a to aj napriek tomu, že práve v období rokov 2013 a 2014 bol Okresný súd Prievidza vystavený rozsiahlym personálnym zmenám, len postupnému doobsadzovaniu sudcovských miest a zvýšením nápadu tzv. hromadných žalôb.

Vzhľadom na uvedené som toho názoru, že sťažnosť nie je podľa § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov prípustná, keďže sťažovateľ

nevyčerpal iný právny prostriedok, a to podanie sťažnosti podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov. To platí o to viac, že v prostredí Okresného súdu Prievidza sú na základe sťažností účastníkov pravidelne konštatované prietahy v súdnych konaniach, no vždy sú tieto prietahy na podklade sťažností účastníkov bezprostredne odstránené, čoho dôkazom je to, že Okresný súd Prievidza nie je na Ústavnom súde Slovenskej republiky účastníkom obdobných konaní ako toho, ktoré je predmetom tohto vyjadrenia. Možno garantovať, že ak by si sťažovateľ podal sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, nenadobudli by i prípadne zistené prietahy v uvedenom súdnom konaní nežiaduci ústavnoprávny rozmer.

I keby Ústavný súd Slovenskej republiky nebol uvedeného názoru žiadame, aby skutočnosť, že sťažovateľ nepostupoval podaním sťažnosti podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov, bolo zohľadnená pri rozhodnutí súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia a výške náhrady trov konania. V tejto súvislosti možno len zopakovať to, že ak by nedošlo k odročeniam pojednávani na žiadosť sťažovateľa, alebo sťažovateľ by na miesto ústavnej sťažnosti využil možnosť podať sťažnosť predsedovi súdu, bolo by Okresným súdom Prievidza vo veci jeho návrhu už rozhodnuté.»

Súčasťou vyjadrenia bola chronológia procesných úkonov okresného súdu, z ktorej okrem iného vyplýva:

„... Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Prievidza je zrejmé, že sťažovateľ návrh podal dňa 7.7.2008. Dňa 27.8.2008 bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý zaplatil dňa 12.9.2008. Dňa 25.9.2008 bolo na 29.10.2008 nariadené pojednávanie, ktoré muselo byť pre nedoručenie návrhu odporcom odročené na 10.12.2008. Na tomto pojednávaní bol vypočutý navrhovateľ, pričom pojednávanie bolo odročené na 9.1.2009, pričom toto bolo pre neúčast' odporcov odročené na 4.2.2009. Pojednávania nariadené na 4.2.2009 bolo odročené na žiadosť advokáta odporcov na 20.3.2009. Pojednávanie dňa 20.3.2009 bolo za účelom výsluchu svedka odročené na neurčito. Následne boli súdu doručené ďalšie návrhy na dokazovanie. Dňa 9.6.2009 bolo nariadené pojednávanie na 3.8.2009, ktoré však bolo na žiadosť advokáta odporcov odročené na 25.9.2009. Na uvedenom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie, pričom pojednávanie bolo

za účelom ďalšieho dokazovania odročené na neurčito. Navrhovateľ prostredníctvom svojho advokáta dňa 1.10.2009 navrhol vykonanie ďalšieho, okrem iného i znaleckého dokazovania. Po doplnení listinných dôkazov bolo uznesením zo dňa 4.2.2010 na návrh navrhovateľa nariadené znalecké dokazovanie. Znalecký posudok bol súdu doručený dňa 10.5.2010, pričom po vyjadrení účastníkov k znaleckému posudku a predložení ďalších listín bolo pojednávanie nariadené na 5.10.2010. Pojednávanie dňa 5.10.2010 bolo z dôvodov na strane odporcov odročené na 15.11.2010. Toto pojednávanie bolo za účelom vykonania ďalšieho dokazovania zo strany navrhovateľa odročené na 1.12.2010. Na pojednávaní dňa 1.12.2010 bolo vykonané dokazovanie, no pojednávanie bolo za účelom ďalšieho dokazovania odročené na 21.12.2010. Po vykonaní dokazovania na tomto pojednávaní bolo pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku odročené na 11.1.2011. Proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený dňa 11.1.2011, bolo podané odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté tak, že rozsudok bol zrušený. Spis sa z Krajského súdu v Trenčíne vrátil na Okresný súd Prievidza dňa 26.7.2011...

Po vrátení spisu z Krajského súdu v Trenčíne súd postupoval tak, že dňa 27.7.2011 toto rozhodnutie doručoval účastníkom konania a dňa 12.12.2011 bol nariadený termín pojednávania na 26.1.2012. Až dňa 11.1.2012 navrhovateľ prostredníctvom svojho advokáta podal ďalší návrh na dokazovanie. Pojednávanie nariadené na 26.1.2012 bolo z dôvodu choroby advokáta odporcov odročené na neurčito a ďalší termín pojednávania bol nariadený dňa 26.3.2012 na 2.5.2012. Dňa 19.4.2012 navrhovateľ navrhol pristúpenie ďalšieho účastníka na stranu odporcu, čo viedlo k zrušeniu nariadeného pojednávania a ďalší termín pojednávania bol nariadený na 27.6.2012. Dňa 27.6.2012 advokát navrhovateľa súdu oznámil, že sa s navrhovateľom dohodol na skončení zastupovania; navrhovateľ uviedol, že z tohto dôvodu žiada pojednávanie odročiť. Pojednávanie bolo na túto žiadosť sťažovateľa odročené, pričom navrhovateľovi bola daná lehota 14 dní na zvolenie si nového advokáta. Navrhovateľ túto lehotu nedodržel, súdu nič neoznámil, a preto bol dňa 24.8.2012 vyzvaný na oznámenie toho, či si zvolil advokáta. Dňa 10.9.2012 odporca súdu oznámil, že sa bude v konaní zastupovať sám. Súd na toto oznámenie bezprostredne nereagoval, pričom podaním doručeným súdu dňa 31.12.2012 žiadal o nariadenie termínu pojednávania. Dňa 5.3.2013 bolo nariadené pojednávanie na 9.4.2013. Na tomto pojednávaní opätovne navrhovateľ žiadal o odročenie pojednávania

z dôvodu, že mieni zobrať návrh sčasti proti odporcovi 1/ späť a mieni sa dať zastúpiť advokátom. Z tohto dôvodu bolo pojednávanie odročené na neurčito, navrhovateľ musel byť znova urgovaný na oznámenie svojho právneho zástupcu. Až dňa 23.5.2013 navrhovateľ súdu oznámil svojho nového advokáta, no žiadnym spôsobom sa nevyjadril k svojmu zámeru zobrať návrh sčasti proti odporcovi 1/ späť. Následne súd vo veci nevykonal žiaden úkon, pričom navrhovateľ osobitne o vytýčenie pojednávania nežiadal a na prietahy v konaní sa žiadnym spôsobom nestážoval.“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 112/2008 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, čo sa týka predloženej chronológie, aké uviedol okresný súd, preto ich považoval za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (IV. ÚS 15/03, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoľeným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokováanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ho nemožno považovať za právne ani skutkovo zložitú. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že zo skutkového hľadiska ide o zložitejšie súdne konanie (napr. potreba vykonať znalecké dokazovanie, účastníci sústavne navrhujú nové dôkazy), s čím sa ústavný súd čiastočne stotožňuje, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti prerokováanej veci. Ústavný súd súčasne nezistil, že by išlo o právne zložitú vec vzhľadom na to, že ide o vec upravenú v judikatúre všeobecných súdov.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľa. Sťažovateľ síce niekoľkokrát požiadal o odročenie pojednávania, ale na druhej strane ústavný súd pri hodnotení postupu

sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania nesporne má právo požiadať o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03). Ústavný súd preto dobu súvisiacu s odročnými pojednávaniami na žiadosť sťažovateľa nezapočítal do doby zbytočných prietahov v konaní okresného súdu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania 6 rokov a 2 mesiace, z toho na okresnom súde takmer 5 rokov a 10 mesiacov, je už samo osebe neprimerané.

Okresný súd vykonal síce množstvo procesných úkonov, ako to vyplýva z vyžiadaného spisu, nariadil viac pojednávaní, ktoré boli odročované na žiadosť účastníkov, ale ústavný súd nezistil väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti, avšak dĺžka konania na okresnom súde svedčí o tom, že postup okresného súdu bol neefektívny a nesústreďený. Okresný súd síce vykonal množstvo pojednávaní, avšak vec do dnešného dňa nie je právoplatne skončená. O neefektívnom postupe okresného súdu svedčí aj skutočnosť, že rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/112/2008-179 z 11. januára 2011 bol uznesením odvolacieho súdu č. k. 5 Co/67/2011-194 z 12. júla 2011 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Keďže všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho

neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania, ústavný súd preto nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že vo veci samej konal.

Vyjadrenie okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 6 C 112/2008, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd

rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 € z dôvodov v nej uvedených.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia. Pri jeho určení ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 112/2008, berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci, považoval priznanie sumy 1 500 € (tisícpästo eur) sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia zoberal ústavný súd do úvahy aj to, že nie všetky prietahy boli spôsobené okresným súdom. Pojednávania boli odročované niekoľkokrát na žiadosť samotných účastníkov. Tieto skutočnosti zoberal ústavný súd do úvahy pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa trovy konania vyčíslil v sťažnosti sumou 284,08 €, a to za dva úkony právnej (prevzatie právneho zastúpenia, sťažnosť).

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) priznal sťažovateľovi náhradu trov konania. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013 v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 134 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,04 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi, spolu predstavuje sumu 284,08 € (dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014